

Biblická hodina – 22.09.2022

Suspírium: „Hospodin, Boh zástupov, kto je ako ty? Mocný si, Hospodin, obklopený vernosťou.“ (Ž 89,9) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 50: „Boh silný, ktorý v nebi prebýva...“

Modlitba

Toľko napätia, toľko vzbury cítime v sebe a okolo seba Pane náš nebeský, a nevieme si dať rady s tými, ktorí sú nám najmilší. Ďakujeme, že Ty si Obdivuhodný Radca, Ktorý sa nás ujímaš a zachraňuješ i v napätých situáciách. Sme Ti vďační za Tvoje prichyšané slovo. Nás burcujú prekážky a nepokoje, ale Ty si svetlo sveta, Spasiteľ náš, a niet v Tebe nijakej tmy. Tvojou žiarou nasmeruješ životy vôkol seba a vlastnou jedinečnou obetou nás privinieš k Sebe, aby sme sa vedeli zorientovať na hlavu postavenom svete. Prosíme, požehnaj naše zoskupené spoločenstvo, vydaj sa smerom k nám všetkým, aby sme ožili a viedli správny život jedine s TEBOU. Nauč nás, večný Oživovateľ, – úctivo prosíme –, ctiť si svoje manželky a manželov a zveľaďovať vlastné potomstvo. Daruj nám také životné skúsenosti, v ktorých Ty si náš Obhajca, drahý Kristus náš, aby sme sa priúčali ku plnohodnotnému životu ako Tvoji učeníci. Bože Otče nebeský v mene Pána Ježiša Krista prosíme, veď nás v neoblomnej láske, aby sme skrze spoločenstva a moci Ducha Svätého rástli vo viere tu i teraz. Amen.

Biblický text: Prvá Kniha Mojžišová 38. kapitola

„V tom čase Júda odišiel od svojich bratov a prešiel k istému mužovi z Adullámu menom Chira. Júda tam uzrel dcéru Kanaánčana, ktorý sa volal Šúa, vzal si ju za ženu a vošiel k nej. Ona počala, porodila syna a Júda mu dal meno Ér. Znova počala, porodila syna a nazvala ho Onán. Opäť porodila syna a dala mu meno Šela. Bolo to v Kezíbe, keď ho porodila. Júda dal Érovi, svojmu prvorodenému, ženu, ktorá sa volala Tamar. Júdov prvorodený syn Ér bol zlý pred Hospodinom, preto mu Hospodin vzal život. Potom povedal Júda Onánovi: „Podľa švagrovského práva vojdí k bratovej žene, vezmi si ju a postaraj sa svojmu bratovi o potomstvo!“ Onán však vedel, že potomstvo nebude patriť jemu, preto kedykoľvek vošiel k bratovej žene, semeno vypúšťal na zem, aby svojmu bratovi nesplodil potomka. Hospodinovi sa to však nepáčilo, preto aj jeho usmrtil. Vtedy povedal Júda svojej neveste: „Zostaň v dome svojho otca ako vdova, kým nedospeje môj syn Šela.“ Povedal si však: „Len aby nezomrel ako jeho bratia.“ Tamar teda odišla a bývala v dome svojho otca. Po mnohých dňoch zomrela Júdovi žena, Šúova dcéra. Keď sa Júdovi ukončil smútok, šiel so svojim priateľom Chirom z Adullámu k strihačom svojich oviec do Timny. Vtedy oznámili Tamar: „Tvoj svokor práve ide do Timny strihať svoje ovce.“ Ona odložila vdovské šaty, vzala si závoj, zahalila sa a sadla si k bráne do Enajimu, ktorý je pri ceste do

Timny. Tamar totiž vedela, že hoci Šela už dospel, nestala sa jeho ženou. Keď ju Júda zazrel, nazdával sa, že je to neviestka, lebo si zastrela tvár. Zabočil k nej, ako bola pri ceste, a povedal: „Dovoľ, prosím, vojsť k tebe.“ Nevedel totiž, že je to jeho nevesta. Ona sa ho spýtala: „Čo mi dáš za to, že vojdeš ku mne?“ On odpovedal: „Pošlem ti kozľa zo stáda.“ Ona povedala: „Daj mi však nejaký záloh, kým ho pošleš.“ Júda sa jej spýtala: „Čo ti mám dať do zálohu?“ Odpovedala: „Tvoje pečatidlo so šnúrou a palicu, ktorú máš v ruke.“ Dal jej to. Vošiel k nej a ona počala. Potom vstala a odišla. Odložila závoj a znova si obliekla vdovské šaty. Júda potom poslal kozľa po svojom priateľovi z Adullámu, aby z ruky ženy prevzal záloh, ktorý jej dal; ale nenašiel ju. Vypytoval sa tamojších ľudí: „Kde je tá zasvätená smilnica, ktorá bola na ceste do Enajimu?“ Odpovedali mu: „Tu nebola nijaká zasvätená smilnica.“ Vrátil sa k Júdovi a povedal mu: „Nenašiel som ju. Aj tamojší ľudia vraveli: „Nijaká zasvätená smilnica tu nebola.“ Júda povedal: „Nech si to nechá; len aby sme neboli na posmech. Veď som jej poslal toto kozľa, ty si ju však nenašiel.“ Asi po troch mesiacoch Júdovi oznámili: „Tvoja nevesta Tamar sa dopustila smilstva a zo smilstva aj počala.“ Júda povedal: „Vyveďte ju a upáľte!“ Keď ju viedli, odkázala svojmu svokrovi: „Počala som z muža, ktorému patria tieto veci,“ a dodala: „Pozorne sa pozri, komu patrí pečatidlo so šnúrou a palica!“ Keď sa Júda na to pozrel, povedal: „Ona je spravodlivejšia než ja; nedal som ju totiž svojmu synovi Šelovi.“ Potom sa už s ňou nestýkal. Keď prišiel čas pôrodu, ukázalo sa, že v jej živote boli dvojčatá. Keď rodila, jedno z nich vystrčilo ruku. Babica mu na ňu priviazala červenú šnúрку a povedala: „Tento vyjde prvý.“ On však stiahol ruku späť a vyšiel jeho brat. Povedala: „Akou trhlinou si sa predral?“ Preto mu dala meno Perc. Potom vyšiel jeho brat, ktorý mal na ruke červenú šnúрку. Toho nazvali Zerach.”

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-5. verš

Príbeh o Júdovi a Tamar je povšimnutiahodná udalosť. Čo sa tu dočítame, by sme mali porovnať s Jákobovým požehnaním: „Júda, teba budú chváliť tvoji bratia, tvoja ruka bude na šiji tvojich nepriateľov. Budú sa ti klaňať synovia tvojho otca. Júda je levíča. Od koristi si sa zdvihol, syn môj, leží a odpočíva ako lev a levica; kto ho donúti, aby vstal? Nevzdiali sa žezlo od Júdu ani vladárska berla od jeho nôh, kým z neho nevzide vládca, ktorého budú poslúchať národy.“ (IMojž 49, 8-10)

Obsah tohto požehnaní však vôbec nekorešponduje s prečítanou biblickou staťou. Prečo? Prvá zmienka o Júdovi je jasným signálom zmeny: *odišiel od svojich bratov*, doslovne zostúpil. Opustil hebronské výšiny a duchovne upadal. Nížinatá krajina Kanaán v sebe nosila veľa možností, ale manželský zväzok s Kanaánčankou nebol najlepší nápad. Adullám – zmiešaná oblasť: izraelská

a pohanská. Tu sa uchýlil i neskôr aj kráľ Dávid. Adullám: Tu sa začal potulný život Dávida. (viď. ISam 22,1, ISam 23,13) Júda chce mať potomstvo, s ktorým si zabezpečí zaslúbenia a požehnanie Hospodinove, avšak tento manželský zväzok nie je v prospech Júdu a popritom Júda po uzavretí manželstva neodchádza zo zeme kanaánskej, ale zostáva tam. Žije a zotrva v pohanskom prostredí a v tom je koreň všetkého zla. Akoby sme charakterizovali prostredie, v ktorom žijeme? Prostredie okolo nás veľmi vplýva na naše zmýšľanie, ako sa o tom zmieňuje i apoštol Pavol: „*Zlé reči kazia dobré mravy!*“ (IK 15,33) Spolužitie pohanov a izraelitov bolo obrovským pokušením, lebo takto si osvojili ich mravy a obyčaje.

6-10. verš

Júda ako hlava rodiny si dôkladne vyberá manželku pre svojho prvorodeného. Tamar, ktorej meno znamená PALMU, je znovu Kanaánčanka. Érovo zlo pochádzalo z toho, že nechcel plodiť deti. Bol zlý, lebo odmietal život. Jeho bezdetnosť je zlo pred očami Hospodinovými.

Tento svet i v súčasnosti taktiež odmieta život. Ľudia, manželské páry sú pohodlní. Dieťa ako dar Boží je na obťaž. Súd Boží ho zastihne, zomiera bezdetný. Hospodin doslovne potrestá Éra. Jeho smrť je trestom Božím.

Smrť prvorodeného sleduje hlava rodiny, ale jeho bezprostredným cieľom je mať potomkov. Prvýkrát čítame o švagrovskom manželstve vo Svätom Písme, ktoré je zakotvené v Piatej Knihe Mojžišovej v 25. kapitole: „*Keď budú bývať bratia spolu a jeden z nich zomrie a nezanechá syna, nech sa žena zomrelého nevydá za cudzieho muža, mimo rodiny. Vojde k nej jej švagor a vezme si ju za ženu podľa švagrovského práva. Prvorodený, ktorého mu porodí, bude niesť meno jeho zomrelého brata, aby nebolo z Izraela vytreté jeho meno. Ak si však tento muž nebude chcieť vziať svoju švagrínú, nech jeho švagrína príde do brány k starším a povie: ‚Môj švagor sa zdráha zachovať svojmu bratovi meno v Izraeli, nechce si ma vziať za ženu podľa švagrovského práva.‘ Vtedy ho starší mesta predvolajú a pohovoria si s ním. Keď vstane a vyhlási, že si ju nechce vziať, pristúpi k nemu švagrína, pred očami starších mu z nohy vezme sandál, napluje mu do tváre a povie: ‚Tak nech sa stane mužovi, ktorý sa nechce postarať svojmu bratovi o potomstvo!’“ (VMojž 25, 5-9) V tomto príbehu práve tento typ manželstva ako legitímne zohráva obrovskú úlohu.*

Onán dobre vedel, čo je záverom tohto manželstva. Potomstvo nepatrí JEMU, práve preto svoje semeno vypúšťal na zem. On narušuje Hospodinove rady. Chce sa vyhnúť svojej povinnosti, a taktiež prepadá súdu Božiemu. Mužská sebeckosť a nadradenosť je hriechom Onánovým. Neúspech a fiasko tohto manželstva je v tom, že muž chce byť hrdý na svojho potomka. Častokrát počujeme od hrdých otcov, keď sa vychvaľujú: „Toto je môj syn!“ Zabúdame, že deti dostávame len na určité obdobie. Dieťa nie je slávou nášho potomstva, aby naše meno nevymrelo, ale „*dedičstvo Hospodina sú synovia, odmena je plod života.*“ (Žalm 127,3)

Hrdosť muža v otázke potomstva neposúva vpred manželstvo, ani švagrovské. Pozor, aby naše semeno nevyšlo nazmar. Boh odmieta, aby sme takto hazardovali so životom, práve preto i Onán je v očiach Hospodinových zlý, lebo hľadá len na seba, a nie na Božie zaslúbenia. Onán pohŕda s Božou vôľou. On dobre vedel, že čo robí, a práve toto „vedel“, že to konal úmyselne, bolo hriechom. Bol tvrdohlavý, lebo nezaopatril manželku svojho brata a nezaručil podľa Božieho zákona potomstvo prvorodenému bratovi.

11-14. verš

Nakoniec zlyháva i Júda. Posledného syna už nechce obetovať pre Tamar, pritom sa jej zaväzuje, že ak dospeje, stane sa jej manželom. Tým ju uzná za plnohodnotného člena rodiny. Pred dospievaním svojho najmladšieho syna, však posielala Tamar naspäť do otcovského domu. Júda má strach. Jeho jednanie je nekontrolované a kontroverzné. Hriech akoby zvaľuje na Tamar a popritom nebadá svoju nedôveru voči neveste a hriechy svojich synov. Smrť našich najmilších a hriechy ako vplývajú na naše posúdenia? Ako hodnotíme svoje ovdovené nevesty vo svojich rodinách? Ako hodnotíme životy bezdetných vdov v našich rodinách? Sme zdržanliví alebo im pomáhame? Prepustíme ich a zverujeme ich osudu? Existujú i dnes takéto prípady: Bezdetné vdovy so svokrovcami? Povedzme si na rovinu, sú zriedkavosťou, ale existujú.

Tamar sa však nevzdáva, pre hriechy vlastných manželov a pre bezočivý postup vlastného svokra, sama sa chopí iniciatívy. Pravda vysvitla. Ona sa nezmieri s tým, ako sa rozhodol Júda, ale koná. Júda by mohol konať už sám po smrti svojej manželky, ale nič, veď povinnosť švagrovského manželstva nemali len švagrovia. (viď. Rút) Ona má plán. Vdovské rúcho odkladá, a do popredia prichádza závoj, rúško a zástera. Sedí po ceste ako neviestka a čaká, veď počula, kde je jeho svokor. Júda hoduje pri strihaní oviec. Jej čin je typicky kanaánsky, ale jej túžba po živote je obrovská, a túto túžbu požehná Hospodin. Takýto čin bol prísne zakázaný a odsúdeniahodný v Izraeli: *„Nech sa nijaká izraelská deva nestane zasvätenou smilnicou ani nijaký izraelský mládenec zasväteným smilníkom!* (VMojž 23,18) Zvaliť vinu na jednu osobu je najjednoduchší spôsob odsúdenia. Odsúdená Tamar sa však necíti byť vinná a práve preto chce dokázať i takým krajným spôsobom, kto je ona a o čo bojuje. Ona chcela dať potomstvo Júdu, ale ani jeden jeho syn nemal záujem o ňu a ani o potomstvo, o čo sa tak zaujímal Júda. Túžba rodičov a detí sa rozchádzala, a pritom vina bola zvalená na Tamar.

15-23. verš

Júda vidí pocestnú neviestku a zaslubuje jej kozľa ako dar. Toto je pohanský zvyk, a to obetovanie bohyni lásky. Kým Abrahám sa znova oženil (viď. IMojž 25), Júda o tom ani nepomýšľa. On chce všetko tu a teraz. Pre neho láska je

obšťastniť sa, a pritom ochotne daruje Tamar všetko: pečatidlo so šnúrou a palicu, ktorú drží v ruke. Pečatidlo so šnúrou bolo v tom čase pre muža akýmsi občianskym preukazom. Toto pečatidlo obsahovalo vyrezávané symboly rodu a nosilo sa na krku. Tamar žiada práve tie tri veci, aby sa dalo identifikovať človeka, v tomto prípade cudzoložníka. Nakoniec Júda ani sa neodhodlá sám si prevziať veci, ale posielal svojho priateľa i s darom. Avšak sakrálnej neviestky niet. Akoby sa prepadla pod zem. Svätej kňazskej niet.

24-30. verš

Nakoniec hriech vysvitne: smilstvo. Je to zreteľne a jasne vyjadrené. Júda ako sudca rodiny nad vlastnou nevestou vyjadruje najprísnejší trest: upálenie. Tamar sa dopustila smilstva a Júda dohliada na výkon trestu. Celá udalosť sa práve tu kumuluje. Dramatický vrchol sa stupňuje. Pečatidlo so šnúrkou a jeho palica je jasným znakom previnenia Júdu, a práve preto spravodlivá dokonca spravodlivejšia je Tamar, teda ona je bližšie k Božím cieľom ako Júda. Áno, častokrát od pohanov i kresťania dostávajú tvrdú príučku a musia si priznať, že Boh čo učinil skrze pohanov, to je právo a spravodlivosť ako sa o tom zmieňuje náš Pán: „*Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.*” (Mt 5,10) Kráľ Dávid to vyjadril podobne: „*Ja však v spravodlivosti uzriem tvoju tvár, keď sa prebudím, nasýtím sa tvojou podobou.*” (Žalm 17,15)

Narodenie potomstva, a to dvojčat je dôkazom Tamarovej spolupatričnosti a súdržnosti. Už tento motív poznáme ako u Izáka: kto bude prvorodený? Červená šnúrinka alebo nitka zo strany babice je znamením toho, že ľudsky sa nedá zariadiť prvorodenstvo. Žiadne opatrenie nepomáha, keď sa Boh už dávno rozhodol. Boh rozhoduje a Pán života a smrti zariaďuje životy svojich. Koľko mamičiek a koľko pôrodných babíc i dnes používa červenú šnúrinku a nitku na ochranu. Poznačiť a označiť deti. To nie je našou úlohou. Naš výber je nepodstatný. Boh sa rozhodol a On rozhoduje. Naše červené nitky sú bezduché povery, ale koho Boh ochraňuje, tam je skutočný život. Júda počítal, ale Boh počíta inak. Júda kalkuloval, ale Boh započítal všetko do tohto deja. I naše spasenie.

Povšimnutiahodná okolnosť ako zvíťazí Božia milosť nad opakovaným hriechom človeka, „*veď je zrejmé, že náš Pán pochádzal z Júdu.*” (Žid 7,14) „*Júda s Tamar splodil syna Pereca a Zeracha.*” (Mt 1,3) Prekvapí nás, že práve Boh sa povzniesol nad hriechom a nad ľudským nerozumom svojou milosťou. Tamar je spojom medzi Starým a Novým Zákom. Nie je to čin ľudskej ruky, ale Božej prozreteľnosti. Ježiš, ktorý „*zjavený bol v tele...*” (ITim 3,16), všetko dovŕšil. Človek by nikdy nevymyslel takéto potomstvo a v rodokmeni Ježiša Krista je i Tamar, palma, oáza života, ktorá nakoniec rodí synov a stáva sa od Hospodina vyvolenou nevestou, ženou a matkou. Myšlienka života, myšlienka prežitia, myšlienka spolužitia sa zrodila v ume Júdu, ale život večný i skrze jeho potomstva zavŕšil Kristus Pán so svojou spravodlivosťou.

Biblický text: Druhý list Korintňanom 7. kapitola, 1-7. veršov

„Milovaní, keďže máme takéto prisľúbenia, očistíme sa od všetkých škvrn tela i ducha a v Božej bázni završme svoje posvätenie. Dajte nám miesto v srdci! Nikomu sme neukrivdili, nikoho sme nepodviedli, nikoho sme nevyužili. Nehovorím to, aby som vás odsudzoval. Veď som už povedal, že ste v našich srdciach, aby sme spolu zomierali i spolu žili. Veľmi vám dôverujem, veľa sa vami chvám, takže som naplnený útechou a pri všetkom našom súžení prekypujem radosťou. Veď odvtedy, ako sme prišli do Macedónska, naše telo nepoznalo žiaden odpočinok, všetko možné nás sužovalo: zvonka boje, zvnútra strach. No Boh, ktorý potešuje ponížených, potešil nás Títovým príchodom, no nielen jeho príchodom, ale aj radosťou, ktorú on mal z vás, keď nám rozprával o vašej túžbe, o vašom náreku a o vašej horlivosti za mňa, takže som sa ešte viac potešil.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1.verš:

Titul kresťanov v Novom Zákone je jednoznačný i výnimočný: milovaní. Na rozdiel od pohanov: milovaní. Na rozdiel od pohanov: oslovení Kristom. Práve preto sa majú očistiť od každej poškvry a svoje životy plné nerestí zveriť Pánovi. Posvätenie tela i duše, celého človeka to je cieľ kresťanského života, lebo čo odjakživa patrí Bohu, to je JEHO. Apoštol Pavol vyzýva Korintňanov, aby upustili od hriechov, a oddali sa posväteniu. Vážne varovanie, lebo človek sa nemôže prispôbiť pohanskému prostrediu. Pohanstvo nemôžeme prijať v tolerancii. Úplné oddelenie od pohanov a uchovanie si našej kresťanskej identity, to je cieľ kresťanského spoločenstva. Neochabovať vo viere. Stáť pevne na základoch podľa Písem a podľa Krista, ktorý je uhoľným kameňom. Zvláštna Božia blízkosť nás ochráni pred svetom. Svet je totiž bezbožný. Svet stojí protipóle nového života s Kristom. Boh nás prijíma za svoje deti, sme skutočne milovaní iba JEHO osobou, a práve preto musíme sa usilovať v tomto svete žiť ako svätí: *„Budte svätí, lebo ja, Hospodin, váš Boh, som svätý.“* (IIIMojž 19,2)

„Kristus miloval Cirkev a vydal za ňu samého seba, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom; aby si pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet poškvry ani vrásky, ani nič podobné, aby bola svätá a bez poškvry.“ (Ef 5,25-27) Škvry a špiny sa musíme zbaviť. Škvry na tele i na duši musia ísť bokom. Kto nás očistí? Kristus. Škvry a špiny sa zbaví!: znie reklama v televízii pre šikovnú gazdinú. Kristus o tom nerozpráva, ale činí: Jeho slovo a jeho očistný kúpeľ je pripravený pre nás. Zmýšľajme s Kristom a NAŇHO hodme všetky starosti, On sa o nás postará. (viď. IPt 5,7)

2-3.verš

„Dajte nám miesto!“ – apoštol Pavol nadväzuje na predošlý biblický text: *„Korintania, otvorene sme k vám hovorili svojimi ústami a naše srdce sa rozšírilo pre vás.“* (IIK 6,11) a dopĺňa ich troma podozreniami, ktoré sa stali i v Korinte témou jeho osoby, a to neoprávnená tvrdosť; uvedenie do záhuby a finančné využívanie cirkevného zboru. Tieto podozrenia striktne odmieta.

Otvorené srdce pre Korintianov. Malodušné spoločenstvo sa nevie otvoriť. Malodušné spoločenstvo sa nevie odbremeniť. Nosí v sebe farchu životov predstavených, ktorých vôbec nespoznal pri šírení evanjelia. Srdcia sú srdcia, ale osoby predstavených sú osoby predstavených. Apoštol Pavol má láskavý prístup ku Korintianom. On – ako v každej rodine – nevyklučuje členov, ale spája.

Milí bratia a drahé sestry! Častokrát nám chýba táto otvorenosť, vymizla dôvera z cirkevných spoločenstiev a úplná odovzdanosť v cirkevnom spoločenstve. Otvorenosť sa zmenila na transparentnosť. Srdcia skameneli, duše sú osamotené a my chceme, aby nás každý pochopil, prijal a ubezpečil o svojej podpore. Srdečný priateľský vzťah sa nevyvinie bez nás. K priateľstvu, k manželstvu, ku konaniu dobra treba vždy aspoň dvoch. Úprimnosť a otvorenosť zastrešujú ľudské vzťahy. Stav srdca apoštola Pavla je nemenný. On vie, ako na to, doslovne spolu-smrť a spolu-život by mal charakterizovať Kristov ľud. Ten, kto má účasť na Ježišovom živote i na Jeho smrti, vie, ako pestovať svoje vzťahy. Neobzerá sa, nehľadá iné kľukaté cesty, nepozoruje podozrievavo toho druhého, ale žije s ním kontexte života a smrti. Kristovo spoločenstvo je spoločenstvo života a smrti. Byť spolu v tom najtemnejšom období života, pri smrti a byť spolu v najaktívnejšom období života, pri živote. Spoločenstvo Kristovo teda nie je len o mne, ale o nás. *„Spolahlivé je toto slovo: Ak sme spolu s ním zomreli, spolu s ním budeme aj žiť.“* (IITim 2,11) Ak máme živé spoločenstvo s Kristom, vieme prijať i vlastných, tých, ktorých si Boh v Kristovi zamiloval. Ak sme noví v Kristovi, náš život, náš prístup je taktiež nový. Dôvera k úplnému prehovoreniu. O tom, ako veci sú a akým smerom by sa mala uberať CIRKEV KRISTOVA. Pravá úprimnosť, pravá úcta k druhým, útecha po konfrontáciách a radosť dokonca i v súženiach. Apoštol Pavol miluje Korintianov a dúfa, že jeho lásku niekedy revanšujú, tak ako Ittaj, ktorý kráľovi Dávidovi povedal nasledovné: *„Akože žije Hospodin a akože žiješ ty, môj pán a kráľ, všade tam, kde bude môj pán a kráľ, tam bude i tvoj služobník, či mŕtvy, alebo živý.“* (IISam 15,21)

4.verš:

Apoštol Pavol bol a je hrdý na Korintianov. Už sa vôbec nekrotí, ale píše otvorene o jeho vzťahu k nim. On sa o nich bál dovtedy, kým sa Titus k nemu nevrátil. Apoštol Pavol v Macedónii bol pod obrovskou farchou. Kým sa nevyriešia vzťahy, človek je zmordovaný. Kým sa neprerozprávajú veci, dovtedy človek je v šoku. Srdce apoštola Pavla je nepokojné. Čaká len na príchod Títa. Neistota nás

zabíja. Nepokoj a nesvar nás ubíja. Nové skutočnosti, ktoré sa však dostali na povrch, hovoria o potešení. Apoštola Pavla zastihlo veľké potešenie. Prekvapili ho nové správy. Po sužujúcich starostiach smädu prichádza oáza živého prameňa, a to priamo z Korintu. Aj teba už zastihli takéto nepokojné chvíle, milý brat a drahá sestra? Kde si sa zutekal? Kto ňa podporoval? Mal si niekoho, kto sa vybral na vyzvedačky ohľadom stavu daného spoločenstva?

5-7. verš

Osočovanie apoštola Pavla sa skončilo. Jeho vonkajšie prenasledovanie Židmi a jeho vnútorný nepokoj v starostlivosti o korintský zbor zrazu utíchlo. Obrat, ktorý nastal príchodom Títa, ktorý mu podal správu o reakcii Korinťanov, bol neopísateľný. Nové dobré správy, ktoré hovorili o tom, aká je bolesť Korinťanov. Sami sa nevedia povzniesť nad tým, čo spôsobili apoštolovi Pavlovi, a ich horlivosť voči apoštolovi v hájení jeho osoby, bola neobyčajná. Stiesnený apoštol znova ožije. Má veľkú radosť. Táto útecha je balzam pre dušu apoštola Pavla. Toto potešenie neprichádza od Títa, ktorý všetko vyrozprával, a bol dobrým Božím prostriedkom. Toto potešenie je do Boha Všemohúceho. On je potešením pre skrúsených. On je potešením pre ponížených. On je a On prichádza včas. Ich pohľad na dopis, ktorý vznikol v slzách Pavlových, je odzrkadlením toho, že Boh mení srdcia, mení postoje, mení všetko vôkol apoštola Pavla. Všetky námietky, všetky sťažnosti, všetky podozrenia a všetko to hanobenie sa zmenili na radosť a na potešenie. Potešenie od Boha a posila od Títa, ho prinavrátia do služby, ***„veď prorocstvo nikdy nepovstalo z vôle človeka, ale ľudia poslaní Bohom hovorili z vnuknutia Ducha Svätého.“*** (II Pt 1,21)

Aj ty sa môžeš stať poslušným služobníkom Hospodinovým ako Titus. Aj ty môžeš byť osožným pre tých, ktorí žijú v súženiach. Apoštol Pavol z Títovej výpovede čerpá obrovskú duchovnú silu. On vie, že Boh Hospodin, Vševedný a Múdry Svojou prozreteľnosťou bojuje i za neho, ak sa odovzdá do Jeho rúk a zverí JEDINE JEMU i Korinťanov. Boh nie je povrchný, On vie, čo je v našich srdciach. Čo pre teba znamená potešenie, ktoré prichádza od Boha?

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „V ňom máme skrze jeho krv vykúpenie a odpustenie priestupkov podľa bohatstva jeho milosti,“ (Ef 1,7) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 323: „Srdce nezúfaj, buď pokojné...“